

7. Jesen 1938

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Jun. 2019

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Dne 14. septembra je Jožefmarija zapisal eno tistih silno redkih in osamljenih katarin, nastalih poleti 1938. Takole pravi:

Praznik povišanja svetega Križa, 14. 9. '38. Gospoda sem z vsemi močmi svoje duše prosil, naj mi dá svojo milost, da bi povelečeval sveti križ v

svojih zmožnostih in čutih ... Novo življenje! Potrditev pečata: da bi dal trdnost in pristnost mojemu sporočilu ... Jožefmarija na križu! – Bomo videli, bomo videli. – R. Ch. V.^[1]

Poznamo okoliščine, v katerih je bila zasnovana ta katarina, saj so pred duhovnimi vajami ponavadi nastopili dnevi živega hrepenenja po samoti z Bogom. Ne le željo, ampak skrajno fizično potrebo je imel Jožefmarija po tem, da ***kakšnih osem ali deset dni počiva sredi polja in mu je za družbo le Manolito*** (Gospod), kot sporoča Isidoru.^[2] A kakor hitro se je približal čas samote z Njim – tudi to je bilo nekaj običajnega –, je začel prav na predvečer duhovnih vaj opazovati nenavaden pojav: navdušenje čutov je v njem popolnoma ugasnilo, kakor razbeljeno železo, potopljeno v mrzlo vodo.

Popoldne 25. septembra 1938 se je z rednim avtobusom odpeljal proti benediktinskemu samostanu v Silosu, kjer je nameraval opraviti svoje letne duhovne vaje. Prispel je ob sedmih. Ob osmih ga je tenek glas zvončka poklical k večerji. Pred vstopom v refektorij je pater opat po samostanski navadi gosta sprejel z obredom umivanja rok.

Ob četrť do devetih, pripoveduje svojim sinovom, sem se že umaknil v svojo celico. Ob četrť čez deset so izključili plin. V tem trenutku je ura četrť čez enajst. V molitvi in pisanju teh lističev je minil čas. Zebe me. Malo bom telovadil, zmolil bom svoje otroške molitve in preces, opravil bom spraševanje, nato pa tri zdravamarije za čistost, miserere in spat v posteljo.

Juanito! Kako bi se smejal, če bi me videl telovaditi!^[3]

Večerjal je malo in spal še manj. Bil je nemiren, tlačila ga je mora, ko je ponoči slišal skoraj vsak udarec ure. Čuječ se je v mislih zadržal pri vsakem od svojih domačih, pri tistih, ki so počivali v Burgosu, na fronti ali v Madridu:

Tisočkrat sem pomislil na vse in na vsakega posebej od svojih otrok, zlasti na tiste v rdeči coni. Tudi na babico, brata in sestro, pa na starše, brate in sestre vseh naših.^[4]

Tri dni pozneje je v kratkih vrsticah povzel svoje stanje duha in obljubil, da ne bo več delal zapiskov:

Samostan sv. Dominika v Silosu, predvečer praznika svetega nadangela Mihaela, 28. sep. 1938. Že tri dni sem na duhovnih vajah ... in nisem naredil ničesar. Strahovite skušnjave. Vidim, da sem ne samo nezmožen voditi Delo, ampak se tudi nisem zmožen zveličati – uboga moja duša! – brez čudeža milosti. Hladen

sem in – kar je še hujše – nekam mlačen: kot da bi bil opazovalec »svojega primera«, ki mu ne bi bilo prav nič mar za to, kar gleda.

Notranja molitev mi ne uspe. Bodo ti dnevi brezplodni? A kljub temu: moja Mati je moja Mati in Jezus je – si upam? – moj Jezus! In veliko je svetih duš, ki prav zdajle prosijo za tega grešnika. Tega ne razumem! Bo prišla bolezen, ki me bo očistila?^[5]—

Gospod je še naprej prečiščeval njegove zmožnosti in čute z mukami, skušnjavami, ponižanji in trenutki suhote, da bi v njih povzdignil svoj križ. Grenki požirki temne noči duše. Tako je bila – celo brez volje do klicanja k varuhu, k Urarčku – njegova duša potopljena v otopelost čutov in z mislijo daleč, zelo daleč od Boga, daleč **celo med mašo!** V celici svetega Dominika, kjer je takrat bila kapela, je videl jasno potrditev, da je njegova metoda biti **v najbolj otročjih malenkostih**, tako kot že

pred časom, četudi bi se mu zdelo, da ***igra komedijo; in vztrajati v teh junaških podrobnostih (ni važno, če so moji čuti gluhi za dobro) mesece in celo leta, z mojo voljo, ki je hladna, toda odločena to storiti iz ljubezni.***^[6]—

* * *

Drugi oktober, že po vrnitvi v Burgos, je bil zanj težek dan. Dan, poln skrbi, ki mu sicer niso odvzele notranjega miru, so pa povzročale tesnobo. Bila je deseta obletnica Dela:

Slab dan je bil zame 2. oktober, piše Isidoru, ker sem se utapljal v morju spominov na drage osebe in stvari – sentimentalnež sem, oh, to srce! –, od katerih sem že več kot eno leto ločen zaradi zahtev posla, ki je življenje in edina prihodnost moje rodbine. Če bi se prepustil svoji slabotnosti, bi se vkrcal in se prikazal na svojem domu na drugi strani morja. To bi bil prizorček!^[7]—

Vojna je tekla svojo pot. V mnogih pismih Jožefmarija potoži, da mu mladi ne pišejo, da s fronte ne odgovarjajo na njegova pisma. V resnici pa je vojna prešla v svoje najbolj krvavo obdobje. Konec julija je silovita republikanska ofenziva na spodnjem toku reke Ebro presekala nacionalistično fronto in sprožila protiofenzivo, nato pa surovo zračno in topniško bitko. Ti boji so se končali šele novembra z bilanco 125.000 žrtev. Sredi napadov in protinapadov je Juanov bataljon zajel nasprotnik, vendar se jim je uspelo prebiti skozi obroč, pri čemer so izgubili prtljago, ki so jo nosili s seboj. Ko se je oče vrnil iz Silosa, je moral Juanu poslati rezervna oblačila.

Še vedno se je spogledoval z mislijo, da bi svoje sinove in mnoge druge, ki jih je duhovno vodil, obiskal na fronti. Pismo, poslano 7. avgusta gospodu Leopoldu z vprašanjem, ali se mu zdi primerno ali ne, da

sprejme mesto vojaškopravnega svétnika, ki bi mu omogočilo pastoralno delo na bojnih frontah, še ni dočakalo odgovora. Zato je presodil, da mora sporočiti vikarju, Casimiru Morcillu, da nanj pritiska Nacionalna služba za cerkvene zadeve in da se mora izreči o tem, ali je pripravljen to imenovanje sprejeti ali ne.^[8] (Ni hotel izvajati apostolata po svoji volji in okusu.)

Pismo gospodu Casimiru se je ravno križalo z odgovorom madridskega škofa Jožefmariju:

»Veliko sem razmišljal o vašem predlogu, in potem ko sem stvar temeljito pretehtal, ne vidim možnosti za skladnost s prepovedjo v kanonu 141, § 1, ki klerikom onemogoča prostovoljno vstopanje v vojsko. Namreč vojaškopravni svétniki so vojaki, in skladno s svojim položajem morajo ravnati v primerih vojne ali motenj javnega reda, ki so

brezizjemno navedeni v omenjenem kanonu. Zatorej bi bilo vaše sprejetje položaja vojaškopravnega svétnika enakovredno prostovoljnemu vstopu v vojsko [...].

Računajte na moj blagoslov in na moje molitve, da bi naš Gospod dal rodovitnost vašemu apostolatu in na ta način pomnožil sadove svetosti.

Iz srca vas blagoslavlja in se vam priporoča v molitev vaš

+škof v M. A.

Navalcarnero, 4. 10. 1938.«^[9]

Jožefmarija je škofu nemudoma odpisal in se mu zahvalil za njegovo očetovsko skrb:

Predragi in spoštovani gospod škof, naj vas Jezus obvaruje! Le nekaj besed v zahvalo za pismo vaše ekscelence, ki sem ga prejel včeraj. Zelo me je pomirilo in razveselilo, in

če bi bilo mogoče, bi sedaj še bolj kot prej čutil, da sem sin svojega gospoda škofa. Prebral sem ga večkrat, saj v tistih vrsticah odseva nadnaravni in očetovski duh vaše ekselence. Jaz pa se v tej šoli želim naučiti, kako naj okrepim svojo vero, ter od nebeškega Očeta in od blagoslova svojega drugega očeta, gospoda škofa, pričakujem srčnosti za te otroke moje duše in zame, ki sem jo hotel iskati s sredstvi ... za nadnaravni cilj, toda s človeškimi sredstvi.^[10]

* * *

V tistih dneh so bile očetove skrbi drugačne. Na duhovnih vajah v Silosu, ob deseti obletnici Dela in naslednje dni, so bile njegove misli v Madridu. ***Iz Madrida v zadnjem času nimamo nobenih novic***, je 5. oktobra pisal Ricardu. Nekaj odstavkov zatem pa: ***Madrid! Še ena skušnjava: Mi lahko verjameš, da bi se želel vrniti in živeti tisto trdo***

***življenje med dragimi osebami, ki smo jih zapustili tam?*^[11]**

Pribežniki, ki so ostali v Madridu, upajoč na izhod iz republikanske cone po diplomatski poti – Álvaro del Portillo, José María González Barredo, Vicente Rodríguez Casado in Eduardo Alastrué –, so sprevideli, da je z minevanjem mesecev njihovo upanje le upadalo. Gospod Pedro, konzul, ni kazal več nikakršnega navdušenja in zanimanja za vprašanje evakuacije.^[12] Nekega dne sredi junija pa je Manolo Marín, Vicentejev bratranec, zapustil svoje zatočišče v honduraškem konzulatu z namenom, da čez fronto prebegne na nacionalistično stran. Isidoro je zamisel o evakuaciji s pomočjo diplomatskih seznamov ali izmenjave ujetnikov opustil ter članom Dela dal dovoljenje, da še oni poskusijo zbežati čez fronto.^[13]

»Ob pomoči g. Manuela sem podrobno premislil o tvojih načrtih,« je Isidoro pisal Álvaru. »[...] Mislim, da lahko svojo namero uresničiš. Naj g. Manuel in ga. María izpolnita tvoje želje, ki so tudi naše.«^[14] Zatem je to odločitev naznanil očetu, se pravi povedal mu je, da nameravajo zadevo rešiti »po postopku Mr. Richarda« (s prebegom čez fronto, tako kot je storil Ricardo).

Ravno tu, na tej točki, se začne nekaj, čemur bi prav lahko dali naslov »Božanska komedija o napakah in nespameti«, v kateri sta morala biti Gospod in sv. Marija, h katerima se je obračal Isidoro, nenehno pripravljena priskočiti na pomoč, da bi se namere ubežnikov dobro iztekle. Azilanti so si priskrbeli osebne izkaznice, ponarejene seveda, in 27. junija se je Eduardo pojavil na naborni komisiji. Treba je pojasniti, da je morala republikanska vojska po aragonski ofenzivi okrepiti svoje

enote, zato je 13. aprila mobilizirala rezerviste naborniških generacij iz let 1927 in 1928 ter 1941 (se pravi nad in pod starostno mejo že vpoklicanih vojakov). Da bi Álvaro, Eduardo in José María upravičili svoje odlašanje z odhodom v vojaške vrste, so navajali različne razloge: bolezni na želodcu in jetrih, slabovidnost ter celo epileptične napade. Težje rešljivo je bilo vprašanje starosti. Eduardo se je prijavil kot nabornik iz leta 1928, torej se je pretvarjal, da je star šest let več kot v resnici.^[15]

Isidoro je vsem trem nabornikom predhodno pomagal z raznoraznimi nasveti in jih pripravil na zaslišanje, saj je bilo pričakovati, da bo neprizanesljivo. Edini dokument, ki ga je imel Álvaro, je bila izkaznica CNT-ja, katere lastnik je bil njegov brat Pepe oziroma José. Na naborni komisiji se je prikazal 2. julija in izjavil, da ima 18 let, kakor da bi

pripadal naborniški generaciji za leto 1941, imenovani tudi »naborniki z dudko«. (Dejansko jih je imel 24.) Za rekrutiranje zadolženi oficir, ki ni bil razpoložen za šale, je ukazal, naj zanj odprejo kartotečni listek in ga pošljejo v kazenski bataljon. Ko pa so na seznamu iskali njegovo ime, so prav med rezervisti iz generacije, kateri naj bi po njegovih besedah pripadal, našli ime enega od njegovih bratov, Ángela. To je nabornika presenetilo. Ko so ga vprašali po dnevu rojstva, je rekel, da je 11. marec, kar je bil v resnici njegov rojstni datum. In tako se je začel razgiban pogovor, ki ga dotični podrobno navaja:

»Torej tule piše, da je 14. februar,«
mu odvrne oficir naborne komisije.

»To je brat. Poglejte, da tam piše Ángel in ne José, kot je ime meni,«
pojasni nabornik.

»Ampak – če sta brata ...!« ogorčeno zakriči uradnik, ki se mu je zdelo presenetljivo, da bi dva brata pripadala isti generaciji nabornikov v istem letu.

»V bistvu sva dvojčka,« domiselno pripomni nabornik.

Uslužbenec se ne zadržuje ob razpravljanju o tej zadevi in se loti izpolnjevanja novega kartotečnega listka. Spet se ponovi ritual vprašanj in datum rojstva:

»14. februar,« izjavi Álvaro brez obotavljanja.

»Prej pa nisi povedal tega datuma!« ga pogleda nameščeneec. »Takrat pa,« se nadaljuje pripoved, »sem lahko jaz zmagoslavno dejal:

Ampak človek, ne bodi no tak! Jaz ne vem, kaj sem rekel prej. Prav nič pa ne dvomim o tem, da če sva dvojčka,

potem sem se jaz rodil na isti dan kot moj brat.

Pisar se nekoliko zmede in mi sploh ne dela več problemov. Izjavim, da imam težave z vidom in z jetri.«^[16]

Po njegovem vpisu med nabornike so se zvrstili zdravniški pregledi, dezertacije, Vicentejeva priključitev podvigu ostalih treh, prijava na novo naborno komisijo s ciljem, da bi jih poslali na predele fronte z večjo možnostjo za prebeg, ter premestitve med enotami, zato da bi bili skupaj vsi trije, ki so nameravali prestopiti na drugo stran: Álvaro, Vicente in Eduardo. (José María González Barredo je bil napoten v pomožne enote v Madridu.) Na prvi pogled je bilo videti, da se vse samo zapleta in propada. V resnici pa se ni dogajalo nič drugega kot to, da se je v igro odločila poseči božja previdnost, ki je popravljala in prav usmerjala načrte teh treh nabornikov.

Na god sv. Jerneja, 24. avgusta, sta se z vojaškimi tovornjaki iz Madrida odpeljala Vicente in Álvaro. »Ves čas poti,« pripoveduje slednji, »popotniki postavljajo domneve o tem, kateri je končni cilj odprave: Levante, Extremadura, Guadalajara? Mi komajda sodelujemo v pogovoru. Smo popolnoma brez skrbi, saj vemo, da bo, kamorkoli nas odpeljejo, ravno tam za prebeg najboljša točka celotne fronte. Ni zaman naš General g. Manuel.«^[17]

Večji del meseca septembra so prebili na usposabljanju v vasici Fontanar v Guadalajari, kjer se je zgodilo eno izmed številnih »naključij« po božji previdnosti, ki so jih bili deležni v zadnjih mesecih. Nekega dne proti koncu septembra se je tam pojavila odprava vojakov, ki naj bi dopolnila Álvaro in Vicentejev bataljon. In eden izmed vojakov tiste odprave je bil Eduardo. Na več sto kilometrov

dolgi fronti so se vsi trije srečali ravno v tisti vasici.

Prišel je 2. oktober 1938 in Álvaro je pridobil dovoljenje za nekajurni odhod v Madrid. Potem ko je dolgo časa skupaj z Isidorom in Santiagom čakal v vrsti v neki vojašnici na Ulici Atocha, so se vsi trije usedli ob cesti in zaužili pičlo porcijo, ki jim je pripadla: malo vode z rižem, eno sardino ter košček kruha. Med kramljanjem jima je Álvaro povedal, da bodo čez nekaj dni iz tabora za usposabljanje odrinili na fronto. Kar pa je Álvaro presenetilo, je bila pripomba, ki jo je z vso preprostostjo navrgel Isidoro: »Ja, sem že pisal očetu, da za praznik Pilarske Marije pridete v Burgos.«^[18] Popoldne se je Álvaro vrnil v Fontanar. V denarnici je imel shranjene posvečene hostije, ki mu jih je dal Isidoro; izmenično jih bo vsak dan varoval eden izmed treh. Končno so se 9. oktobra zjutraj odpravili v smeri fronte, kamor so

prispeli štiriindvajset ur pozneje. Med obema bojnima črtama, nacionalistično in republikansko, je ležal obsežen gorski pas, nikogaršnja zemlja, širok kakšnih osem ur hoda, tisto je bil namreč mrtev del fronte. Preučili so geografski položaj bojnih črt in se odločili, da prebegnejo naslednjega dne, 11. oktobra.

Tistega 10. oktobra je oče v Burgosu zanje daroval sveto mašo – nekoliko zaskrbljen, saj od 5. septembra ni prejel pošte iz republikanske cone. Bolj vznemirjeni pa sta bili Álvarova in Vicentejeva družina, zlasti materi, ki sta že dva meseca čakali na prihod svojih sinov v nacionalistično cono. Oče ju je miril, tolažil in ju skušal zaposliti. V prostem času sta gospa Clementina in gospa Amparo šivali prte za kapelo v Madridu.^[19]

Jožefmarija, ki je Álvarovi materi že naznanil, da bo njen sin prebegnil sredi oktobra, je bil glede datuma še

natančnejši, ko je o tem govoril Pedru, Pacu in Joséju Maríi Albaredi. Z očetovsko nepotrpežljivostjo je prosil, naj se v molitvah spominjajo svojih bratov na rdeči fronti, da bi jih mogli kmalu videti v Burgosu:

Prosíte za to, da bi prispeli 12. oktobra, na praznik Pilarske

Matere Božje.^[20] To novico, da bodo 12. oktobra prišli čez fronto, so v Hotelu Sabadell sprejeli precej mirno, saj so bili vajeni očetovega nadnaravnega optimizma.

Dne 10. oktobra je oče pisal Ricardu:

Slutim bližnje dogodke. Ko bi le znali mi odgovoriti na Gospodove milosti. Kar stisne me, kadar pomislim na Njega in nase. Kako skromen odziv do sedaj!^[21]

Naslednjega dne, enajstega, se ni mogel zadržati in je pisal Juanu:

Pričakujem osebne dogodke v vsakem trenutku: ne zdržim več. In obeta se mi lepa veselica.^[22]

Prišel je 12. oktober. Ko sta se Pedro in Paco zjutraj poslovila in odšla na delo v vojašnico, sta na očetu opazila nezgrešljivo sled veselja. In za vsak slučaj, če bi slučajno pozabila, ju je spomnil: **Vama bom že sporočil, ko pridejo.** Popoldne, ko sta se vrnila in v sobi zagledala le očeta, sta se zbala, da ga je prevzelo malodušje. Toda ne, oče je bil miren, vesel in zaupljiv.^[23]

Novico je moral Jožefmarija izvedeti naslednjega dne od Vicentejevega očeta, saj je bil ves dan praznično in šaljivo razpoložen. **Bodita pripravljena,** je hudomušno govoril Pedru in Pacu, **ko pridejo, vama bom sporočil v vojašnico.** Iz tistega dne izvira tudi prav kratek pripis v pismu Juanu, ki jedrnato pravi:

Mislím, da je bilo čútiti Marijin dan.

[24]

Pozno popoldne 14. oktobra so se trije dezerterji končno prikazali v Hotelu Sabadell. Oče je nemudoma poklical v vojašnico Los Pisones in sporočil pričakovano novico: **So že prišli, pridita.** Prebežniki so opisali svoje pustolovščine zadnjih dni. Odhod v gore v zgodnjih jutranjih urah in v močnem dežju. Tistega dne, 11. oktobra, so se vzpenjali in spuščali po hribih do noči. Prespali so v neki votlini in zjutraj nadaljevali pot. Na ravnini so zagledali vas in kmalu zaslišali odzvanjanje cerkvenih zvonov. V bližini so naleteli na pastirje, ki so jim povedali, da se vas imenuje Cantalojas in da je v rokah nacionalističnih sil. V vasi so se vojaki pripravljali na napad republikancev, saj so videli iz gozda prihajati te tri vojake, ki so jih imeli za del prednje čete, kateri naj bi sledile udarne enote – po netočnih informacijah tamkajšnjih pastirjev. Vsi trije so šli k maši. Nato so podali

izjavo in skušali lokalizirati Vicentejevega očeta, ki je bil polkovnik in se jim je pridružil naslednji dan v vasi Jadraque. Po zaslugi njegovega jamstva jim ni bilo treba prebiti nekaj dni v taborišču, preden bi bila opravljena uradna preiskava.

Med potjo v Burgos, 14. oktobra, sta Vicentejeva sestra in mati, ki sta jih spremljali, nenehno ponavljali: »Vidi se, da vas je obvarovala Marija. Za nekaj velikega vas je ohranila.«^[25] (Prav takšne so bile besede gospe Dolores, ko je svojemu sinu pripovedovala, kako je bil izročen Mariji, ko je bil leta 1904 tik pred smrtjo, in mu govorila: »Sin moj, Marija te je na tem svetu pustila zaradi nečesa velikega.«)

* * *

Po vsej verjetnosti je gospod Eliodoro, ki je v Leónu strojno razmnoževal list Novice, imel težave

z oktobrsko izdajo. Oče, Pedro in Paco so se zato lotili prepisovanja povzetka izvirnega besedila na pisalni stroj. To je bil razlog, da se je novica o prehodu Álvara in njegovih spremljevalcev pojavila šele v izdaji meseca novembra: »Iz rdeče cone so na našo stran uspeli priti Álvaro del Portillo, Eduardo Alastrué in Vicente Rodríguez Casado. Zgolj s priporočilom svojih [angelov] varuhov so se prijavili v komunistično vojsko in ob prvi priliki prebegnili.«^[26]

Oče je storil vse, kar je mogel, da se v tistih oktobrskih tednih ne bi premaknil iz Burgosa in bi lahko nenehno spremljal svoje sinove. Pogosto jih je peljal na sprehod ob reki Arlanzón in z njimi kramljal o bližnjih apostolskih načrtih. Le konec meseca je skočil na obisk k škofu v Valladolid in tudi novembra se z izjemo dveh kratkih potovanj ni ganil iz Burgosa.

Bitka na reki Ebro, ki je bila najštevilčnejši spopad celotne vojne, je požela vse razpoložljive sile enega in drugega tabora. Spričo te mobilizacije so bila dovoljenja za kak dan dopusta v zaledju že zdavnaj ukinjena. Oče je bil le poredkoma deležen obiska mladih vojakov. Ob dopoldnevih se je še naprej v samostanu Las Huelgas ukvarjal s svojim doktorskim delom, odgovarjal na pisma ali pa dodajal nove točke v knjigo *Duhovna premišljevanja*, izdano leta 1934 v Cuenci, v upanju, da bo to mladim na fronti koristilo pri meditaciji.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

---

[1] Zapiski, št. 1587. R. Ch. V. je okrajšava za *Regnare Christum*

Volumus – hočemo, da kraljuje
Kristus.

[2] Pismo iz Burgosa Isidoru Zorzanu
Ledesmi, EF-380914-2.

[3] Pismo iz Silosa članom Dela v
Burgosu, EF-380925-1.

[4] *Prav tam.*

[5] *Zapiski*, št. 1588. Prim. *Kovačnica*,
št. 251.

[6] *Prav tam*, št. 1589, 15. 9. 1938.
Prim. *Kovačnica*, št. 446.

[7] Pismo iz Burgosa Isidoru Zorzanu
Ledesmi, EF-381007-3.

[8] Prim. Pismo iz Burgosa msgr.
Casimiru Morcillu Gonzálezu,
EF-381004-1.

[9] RHF, D-15226.

[10] Pismo iz Burgosa msgr. Leopoldu
Eiju y Garayu, EF-381007-2.

[11] Pismo iz Burgosa Ricardu Fernándezu Vallespínu, EF-381005-2.

[12] Isidoro je 25. maja pisal očetu o konzulovi aktivnosti: »Svetovali so mu, naj to opusti in počiva« (Isidorovo pismo ustanovitelju, 25. 5. 1938, IZL, D-1213, 360; prim. tudi Isidorovo pismo pribežnikom v honduraškem poslaništvu, 15. 6. 1938, IZL, D-1213, 373).

[13] V zvezi z dogodki, opisanimi v nadaljevanju, prim. José Miguel Pero-Sanz, *op. cit.*, str. 245–251.

[14] Isidorovo pismo Álvaro del Portillu, 15. 6. 1938, in ustanovitelju, 25. 6. 1938, IZL, D-1213, 374 in 379.

[15] Prim. Poročilo msgr. Álvaro del Portilla *Iz Madrida v Burgos čez Guadalajaro*, december 1938. Izvorni rokopis v: RHF, D-15376.

Poleg mobilizacije 13. aprila je bila v republikanski coni še ena, in sicer 28.

maja, ko sta bili mobilizirani generaciji nabornikov iz let 1925 in 1926.

Vpoklic rezervistov v vojsko je včasih zadel najstarejše, včasih pa najmlajše. To pomeni, da se je nabiranje vojakov širilo navzgor in navzdol od starosti tistih, ki so že vršili vojaško službo.

[16] Prim. Poročilo *Iz Madrida v Burgos čez Guadalajaro*, str. 6.

[17] *Prav tam*, št. 14.

[18] Rokopisno poročilo msgr. Álvaro del Portilla, 1944. Izvirnik v: IZL, T-94, str. 18. V Pismu 381, 5. 10. 1938, je Isidoro še enkrat potrdil, kar je že prej povedal očetu, in istočasno omenil prejem očetovega pisma z dne 24. septembra, ki ni ohranjeno. O Álvaro in njegovih spremljevalcih je dejal: »Sredi tega meseca bo konec poljedelskih opravil na posestvu in to

priložnost bodo izkoristili za to, da nekaj časa preživijo z dedkom.«

Nekega dne, ko je v svoji delovni sobi pred svojim razpelom opravljaj premišljevalno molitev, je Isidoro spoznal, da bodo 12. oktobra vsi trije ubežniki uspeli priti v nacionalistično cono (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 893).

V okviru postopka za kanonizacijo božjega služabnika Isidora Zorzana Ledesme, je priča št. 2, José Javier López Jacoíste, povedal, da so ga ubežniki »prosili za dovoljenje za prebeg v nacionalistično cono; božji služabnik jim je po posvetovanju s svojim razpelom to dvakrat zavrnil. Na tretjo prošnjo jim je dal dovoljenje in napisal pismo našemu očetu, ustanovitelju, ki je bil takrat v Burgosu, ter mu povedal, da bodo ti trije naši tovariši in bratje na praznik Pilarske Marije v njegovi družbi, kar se je tudi zgodilo« (prim. *Copia*

Publica transumpti Processum Servi Dei Isidori Zorzano Ledesma; Madrid 1968, 4. knjiga, l. 56v–57; prim. tudi *prav tam*: Francisco Botella Raduán, l. 852 o nadnaravnem razodetju pobega).

15. julija 1943, na predvečer Karmelske Matere Božje, ko je umrl Isidoro, je José Luis Múzquiz de Miguel povedal Franciscu Botelli, da je nekaj dni prej, ko je bil José Javier López Jacoíste pri Isidoru, le-ta pogledal na razpelo, ki ga je imel pri sebi José Javier, in mu rekel, da je poleti 1938 v premišljevalni molitvi pred tistim razpelom videl, da bodo Álvaro, Vicente in Eduardo prišli v nacionalistično cono.

Tisto razpelo je José Javier imel zato, ker je ob njegovem sprejemu v Delo oče rekel Isidoru, naj mu ga da. Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, X, str. 23.

[19] V Pismu iz Burgosa Isidoru Zorzanu Ledesmi (EF-380801-1) oče, ko govori o materi Álvaro del Portilla, sporoča: ***Včeraj mi je s pacifiške plaže pisala Clementina – zaskrbljena zaradi popotovanja svojega sina. Danes ji bom poslal nekaj besed, ki jo bodo pomirile.*** In še v drugem pismu (EF-381007-3), poslanem ravno tako iz Burgosa Isidoru, pravi o gospe Amparo in gospe Clementini: ***Pogosto govorim z njima o njunih malčkih.***

[20] »Dejstvo je, da sta oče v Burgosu in Isidoro Zorzano v Madridu na popolnoma nadnaraven način spoznala, da bodo dne 12. oktobra 1938 Álvaro del Portillo, profesor Vicente Rodríguez Casado in dr. Eduardo Alastrué prečkali fronto, ki je bila ločnica med republikansko in nacionalistično vojsko« (Pedro Casciaro Ramírez, RHF, T-04197, str. 163; prim. tudi *prav tam*, str. 161. To se ujema s pričevanjem, ki ga je

podal Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 80).

[²¹] Pismo iz Burgosa Ricardu Fernándezu Vallespínu, EF-381010-3.

[²²] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-381011-1.

[²³] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 179 in *Sum.* 6411; tudi Francisco Botella Raduán, *Sum.* 5652.

[²⁴] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-381013-3. ***Na pílarski praznik***, je pisal avilskemu škofu, ***nas je Gospa počastila in nam kot darilo poslala tri izmed naših*** (EF-381027-1, poslano iz Burgosa). V zvezi s prejšnjim odstavkom, Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 80.

[²⁵] Prim. Poročilo *Iz Madrida v Burgos čez Guadalajaro*, str. 45.

[26] RHF, D-03691; ter Pismi iz Burgosa
Ricardu Fernándezu Vallespínu in
Juanu Jiménezu Vargasu,
EF-381010-3 in EF-381011-1.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/7-jesen-1938/](https://opusdei.org/sl-si/article/7-jesen-1938/) (4. Apr. 2025)